

El gran protocol de l'hora de la veritat

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'any litúrgic arriba a la seva fi. El temps que inexorablement va passant és ple de sentit per als cristians. Els misteris salvadors de la vida del Senyor acompanyen el misteri del nostre peregrinar en el temps. La festa de Crist rei de tot el món tanca el cicle anual de les festes cristianes. Ja sabem que el centre de l'any litúrgic és la Pasqua, i ben unit a aquesta hi ha el diumenge, la pasqua setmanal dels cristians. Diumenge rere diumenge, el cicle setmanal ens porta la riquesa de la celebració cristiana amb l'escolta de la Paraula i la presència de Jesús, aliment de vida. Hem de ser agraïts pel do de la celebració comunitària de la nostra fe; encara més, si pot ser, en aquest any en què, a causa de la pandèmia que sofrim, hem experimentat la necessitat del trobament en els nostres temples parroquials. Que ningú no ens robi la fam i la set de la celebració cristiana!

Que ningú no ens robi la fam i la set de la celebració cristiana!

La litúrgia i la vida són inseparables, en la fe cristiana. La festa de Crist rei de tot el món ens fa escoltar un fragment del capítol 25 de l'evangeli segons sant Mateu. Jesús de Natzaret, el Fill de l'home, apareix com a rei assegut en el seu tron per judicar tots els pobles. I el seu judici separa els uns dels altres. La raó d'aquesta separació no és cap altra que la misericòrdia. El sant pare Francesc, en el context de *Gaudete et exsultate*, un document sobre la santedat, ens diu que aquest fragment és el gran protocol sobre el qual serem judicats: *Vosaltres, quan jo tenia fam, em donàreu menjar, quan tenia set, em donàreu beure, quan era foraster, em vau acollir, quan em veiéreu despullat, em vau vestir, quan estava malalt, em vau visitar, quan era a la presó, vinguéreu a veure'm* (25,35-36). La santedat cristiana que

brolla de la contemplació de Crist es verifica si hem estat capaços de descobrir el seu rostre en els qui pateixen, amb els quals ell ha volgut identificar-se. La litúrgia cristiana duu a la vida; la vida ha de ser portada a la litúrgia. L'amor misericordiós té un circuit que no es pot interrompre: del cor de Déu al cor dels nostres germans, passant pel nostre cor. Aquest és el veritable amor.

Jesús és el testimoni de la veritat; aquesta és la seva realitat. Ell és la veritat, en qui trobem el rostre del Déu únic i veritable. Jesús és la veritat, també, amb qui descobrim en tota persona humana, sense cap frontera ni distinció, un germà, estimat de Déu i, per això mateix, amb una dignitat infinita.

